

ves af Grundloven i § 74, den samme Paragraf, der kræver Offentlighed og Mundtlighed. Altsaa man kan ikke opgive et Grundlovskrav, naar det staar i samme Paragraf som et andet, men man kan gøre det, naar det staar i en anden Paragraf. Det er jo en rent formalistisk Bevisførelse fra Justitsministerens Side. Naar den højtærede Justitsminister hævder, at man kan skyde Opfyldelsen af § 71 ud til bedre Tider og nøjes med Gennemførelsen af § 74 i Øjeblikket, vil man fra konservativ Side kunne sige: Vi kunne heller ikke enes om Nævninger, men følgende kan man gennemføre første Halvdel af § 74 og skyde sidste Halvdel, Nævningespørgsmaalet, ud til bedre Tider. Det vilde være en logisk Konsekvens af Justitsministerens eget Forslag, som det nu foreligger. Jeg vilde selvfølgelig i høj Grad beklage, om man skulde drage den Konsekvens; men jeg har gjort gældende, hvilket overmaade farligt Skraaplan den højtærede Justitsminister er inde paa.

Jeg vil saa tale et Ord om Opgivelsen af Umiddelbarhedsprincippet. Jeg vil derom sige, at Justitsministerens Forslag derved i Virkeligheden er inde paa en — lad mig bruge et meget mildt Udtryk og sige — meget tvivlsom Gennemførelse af Grundlovens Løfteparagraf. Denne siger ganske vist ikke Bevisumiddelbarhed, men den siger: Offentlighed og Mundtlighed, og den siger, at Mundtligheden skal, saa snart og saa vidt det er muligt, gennemføres i hele Retsplejen. I Mundtlighedskravet ligger i Virkeligheden, saa vidt jeg skønner, Kravet om Bevisumiddelbarhed. Man kan sige, som Justitsministeren har sagt i det andet Ting, at man dog i Almindelighed kalder den nuværende Procedure for Højesteret mundtlig, skønt Vidneudsagn, Dokumenter forelægges skriftligt. Ja en vis Side af Højesteretsproceduren er mundtlig, men den er ikke helt igennem mundtlig. Grundlovens § 74 kræver Mundtligheden saa vidt muligt gennemført i hele vor Retspleje, ved alle Domstole og fra en Retssags første til dens sidste Trin. Den kræver Mundtlighed gennemført, saa vidt det er muligt. Paa hvert Punkt, hvor Justitsministeren afviger derfra, maa han altsaa godtgøre, at her er det ikke muligt at gennemføre Mundtlighed. Men det er han ganske ude af Stand til, eftersom han selv og dette Ting Aar efter Aar have krævet Mundtligheden gennemført ogsaa ved Bevisforelæggelsen. Jeg mener derfor, at den højtærede Justitsminister her er kommen i et ret tvivlsomt Forhold særlig

til den ene af de Grundlovparagraffer, han hævder saa stærkt, at han nu vil gennemføre.

Nu maa jeg fastholde i Modsætning til den sidste ærede Taler, der vel optraadte som Ordfører for Flertallet i denne Sag, at en Retsreform, som dette Ting har vedtaget Aar efter Aar, og det en Retsreform, der var meget nøje gennemtænkt, og som efter dette Tings Mening nærmede sig saa stærkt som muligt til Retfærdigheden, skal der ganske anderledes stærke og vægtige Grunde til at forlade end de, der ere anførte i Dag af den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører.

Den ærede Ordfører sagde, at efter Fællesudvalgsbetænkningen for et Par Aar siden og efter dens Udtalelse, at Sagen var strandet paa Nævningerne og ikke syntes at kunne komme af Stedet, var der ikke andet for Justitsministeren at gøre end at forelægge Sagen i ny Skikkelse, han kunde dog ikke forelægge den uforandret paa ny. Hvad er det for en Folketingsparlamentarisme? Er det Meningen, at naar det er umuligt for Flertallet her i Salen, støttet af sin Regering, at gennemføre et vigtigt Programpunkt, naar dette Programpunkts Gennemførelse under nogle Aars Forhandlinger stadig møder Modstand i det andet Ting, lægger man Sagen hen og prøver ad en anden Vej? Det var dog vel ikke Meningen med Folketingsparlamentarismen? Og Fællesudvalget er, som jeg for Resten for nylig har haft Anledning til at udtale under en anden Sags Behandling, ikke den grundlovmæssige parlamentariske Forhandlings sidste Stadium. Der er jo andre forfatningsmæssige Midler, naar Fællesudvalg ikke fører til noget. Jeg maa altsaa i allerhøjeste Grad beklage og stærkt bebrejde den højtærede Justitsminister og eventuelt dette Tings Flertal, hvis det følger Justitsministeren, at de uden Sværds slag opgive det Standpunkt, som Folketinget Gang paa Gang har stillet sig paa. Men det falder jo godt nok i Traad med Regeringens, ikke mindst Justitsministerens hele Politik.

Nu paastaar den højtærede Justitsminister — og den formentlige Ordfører for Flertallet var tilbøjelig til her at give ham Ret, ja gik endog videre paa enkelte Punkter —, at dette Forslag ikke er ringere end det, Folketinget Gang efter Gang har vedtaget. Justitsministeren hævder, at han f. Eks. til Erstatning for Anklageprincippet Opgivelse indfører visse Garantier, og han nævnedde nogle af dem.